

မင်းခိုက်စိုးစန်

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး

ကလေးအတွေး (၁)

အက်ဆေး (၁)

တချို့အိမ်တွေ ...၊ တချို့ဆိုင်တွေမှာ ..

(အားနာလို့ လိုက်လျောတာ “ တယ်လို့ မထင်နဲ့)

ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့တွေ့နေရတော့ ဪ ... သူတို့လည်း
ခဏခဏ ခြေထောက် တက်နင်းခံနေရရှာတယ်နဲ့ တူပါရဲ့လို့ တွေးပြီး
ပြုံးမိပါတယ်။

(၁)

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသော ကလေးငယ်က မိခင်ကို သူ
အတွေ့အကြုံ ပြန်ပြောပြသည်။

“မေမေ .. ဒီနေ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အန်တီကြီးတစ်ယောက်ရဲ့
ခြေထောက်ကို သားတက်နင်းလိုက်မိတယ် ... သားက တောင်းပန်
လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ အန်တီကြီးကသားကို ချောကလက်တစ်ခု ထုတ်ကျွေး
တယ်”

“သားက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရောလား”

“ဟင့်အင်း ... သူ့ရဲ့နောက်ထပ် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို တက်နင်း
လိုက်တယ်”

*

(၂)

ကျွန်တော်တို့ လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်ထဲမှာ Handicap ပေးထားရ
တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။

Handicap ဆိုတာက ပစားပေးထားတဲ့ သဘောကိုဆိုလိုတာပါ။
ကစားပွဲတွေမှာဆိုရင် အမှတ်ကြောပေးထားတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့စစ်တုရင်
ယှဉ်ထိုးမယ့်သူဟာ ကိုယ့်အောက်နိမ့်ကျတဲ့ စွမ်းရည်ရှိသူဖြစ်နေရင် သူ့
ရဲ့အားနည်းချက်ကို သက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဘစ်ရှော့ရုပ်
တစ်ရုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်းရုပ်တစ်ရုပ် ပွဲမစခင်ကတည်းက အကျဆုံးခံ
ပြီး လျော့ကစားတာပါ။

ဒါမှ တရားမျှတမှုရှိမယ် ... လို့ ယုံကြည်တာကိုး။

လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ တချို့လူတွေကို
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် (သနားလို့၊ အားနာလို့) ပစားပေးသက်ညှာ
ထားရတာတွေရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ခက်တာက သူတို့ထဲက တချို့လူတွေက တမင်ညှာမှန်းမ
သိကြဘူး။ ရောင့်တက်လာကြတယ်။

ကလေးဆိုးကြီးတွေလိုပဲ။

ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုတက်နင်းပြီး တောင်းပန်လို့ ကိုယ်က သနားအားနာတာနဲ့ ချောကလက်တစ်ခု ထုတ်ကျွေးလိုက်မိပါတယ်။ သူတို့က နောက်ထပ် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ထပ်ပြီးနင်းကြပြန်ရော။

ကဲ ... မခက်ဘူးလား။

တချို့အိမ်တွေ ...၊ တချို့ဆိုင်တွေမှာ

(အားနာလို့ လိုက်လျောတာ အတယ်လို့ မထင်နဲ့) ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့တွေ့နေရ တော့ ... “ဪ ... သူတို့လည်း ခဏခဏ ခြေထောက်တက်နင်းခံနေရရှာတယ်နဲ့ တူပါရဲ့” လို့ တွေးပြီးပြီးမိပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ ... မကောင်းတတ်လို့ အလျော့ပေးနေရတာ မှန်ပေမယ့် ... ခဏခဏဖြစ်လာတော့လည်း ဘယ်သူသည်းခံနိုင်မှာလဲ။ အားလုံးက ပုထုဇဉ်တွေပဲ မဟုတ်လား။

*

(၃)

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်မျိုး ဖတ်မိရှာတယ်။

(အားနာလို့ လိုက်လျောတာ “အတယ်” လို့ မထင်နဲ့)

သူက အဲဒီလိုဖတ်ပြီးတော့ ... ကျွန်တော့်ကို လာမေးပါတယ်။ “ဟေ့ ကောင် ... “အတယ်” ဆိုတာ တရုတ်လို အဖေကို ပြောတာမဟုတ်လား”... တဲ့။

သူ ဖတ်သလိုမျိုးဆိုရင် သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူတော့ မဆိုးပါဘူးလို့ ကျွန်တော် တွေးမိသား။

ဟုတ်တယ်လေ....

နောက်ထပ် ချောကလက်တစ်ခု ထပ်လိုချင်လို့ အားမနာပါးမနာနဲ့ သူများ ခြေထောက်ထပ်နင်းတဲ့သူရဲ့ အတွေးဟာ ကလေးအတွေးပါ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ။ အဲဒီလူတွေဟာ ကလေးတွေ၊ ကလေးဆန် တဲ့လူတွေဆိုပါတော့။

သူတို့ကို ရေရှည်မှာ ဘယ်သူက သည်းခံနိုင်မှာလဲ။ အလွန်ဆုံး သူ့ အဖေအမေပဲပေါ့။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ပျက် လာမှာ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ကလေးတွေဆိုတာက ခက်သားကလား။

ကိုယ့်အဖေအမေအပေါ် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးလို့ရရုံနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံးအပေါ်မှာလည်း အဲသည်လိုဆိုးလို့ အခွင့်အရေး ရမယ်ထင်နေ တတ်တာမျိုး။

*

အဲဒီ “ကလေးစိတ်၊ ကလေးညဉ်” မျိုးကိုတွေ့ရင် အားလုံးကဝိုင်းပြီး ပဲ့ပြင်ပေးကြဖို့ လိုပါတယ်။

အဲ ... အပြုပြင်ခံရတဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အမှန်တကယ် လိုလိုလားလား ပြုပြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှိ . . . အရှိ

အတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ် မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်မယ့် "သတိ" ရှိဖို့ပါပဲ။

*

(၄)

ကျွန်တော်တို့ကကော ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ သတိထားကြည့်မိကြလို့လဲ။

အခွင့်အရေးတစ်ခု ရပြီဆိုတာနဲ့ ချောကလက်ရတဲ့ ကလေးငယ်လို
အငမ်းမရ လှမ်းယူမိတဲ့ အခါမျိုးတွေ ရှိခဲ့သလား။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခွင့်အရေး ပေးတာလဲ?”

“အားနာလို့လား?”

“မကောင်းတတ်လို့ သက်ညှာတဲ့ သဘောလား?”

“သူများက ငဲ့ညှာတာကို ငါက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ရတိုင်းယူတဲ့
ကောင် ဖြစ်နေသလား?” စသည်ဖြင့် ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ “ကိုယ်ရရင်ပြီးရော” ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးထားလို့
ကတော့ ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေဟာ သူများခြေထောက်နင်းဖို့ ဝန်မ
လေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ ...။

ပေးတိုင်းလည်း မယူပါနဲ့။

ရမှန်းသိတိုင်းလည်း မလိုချင်နဲ့။

*

(၅)

အခွင့်အရေးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်မှ ရတာ/ယူတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

*